

W NUMERZE WYWIAD Z KS. MARCINEM UNDASEM
Z KOŚCIOŁA EWANGELICKO-AUGSBURSKIEGO

SPOTKANIE EKUMENICZNE W NASZEJ PARAFII

Duchowni z bratnich Kościołów chrześcijańskich, uczestnicy niesporów ekumenicznych

Szósty już rok spotykamy się w parafii Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu podczas Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan. W tym roku, ów „tydzień” nie był już tylko oktawą, ale było to aż 11 dni modlitw.

Dnia 22 stycznia w naszej parafii odbyły się nieszpory ekumeniczne. Uczestniczyli w nich duchowni z bratnich Kościołów chrześcijańskich, wśród nich: przewodniczący zarządu Oddziału Regionu Łódzkiego Polskiej Rady Ekumenicznej: ks. Semko Koroza z Kościoła Ewangelicko-Reformowanego, wiceprzewodniczący zarządu: ks. radca Marcin Undas z Kościoła Ewangelicko-

Augsburskiego (Luteranie) oraz ks. Ryszard Zimoń z Kościoła Ewangelicko-Methodystycznego. Wizytę zapowiedział ks. biskup Bernard Maria Kubicki ze Starokatolickiego Kościoła Mariawitów, jednak z powodu choroby nie mógł przybyć, a przygotowane przez niego kazanie odczytał brat kapłan Kazimierz Maria Kaczmarski ze Strykowa, któremu towarzyszył brat kapłan Jakub Maria Szczepan Orzechowski, ks. proboszcz w Dobrej i w Zgierzu. Udział w niesporach wzięli też ks. prezbiter Leszek Makuła, superintendent okręgu centralnego Kościoła Chrześcijan Baptystów (funkcja równorzędna

biskupiej), a także dwóch duchownych Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego: ks. mitrat Eugeniusz Fiodorczyk, kanclerz kurii i proboszcz archikatedry w Łodzi oraz ks. Jakub Dymitruk.

ks. Kaczmarski - mariawita

W kazaniu ks. biskup Kubicki ustami ks. Kaczmarskiego zwracał uwagę: „Droga do pełni jedności chrześcijan jest długa, choć wielu wydaje się, że można ją przebyć szybciej. Dla pełnego i trwałego poznania

i zrozumienia innych, należy przezwyciężyć wiele podziałów, wzajemnych izolacji i nieznajomości, różnego rodzaju uprzedzeń, fałszywych lub niesprawiedliwych sądów, nieraz niechęci, a nawet wrogości. Każdy ruch, każdy krok w kierunku pojednania chrześcijan może okazać się krokiem milowym. Bo któż przed 20 laty pomyślałby, że na początku XXI wieku zjednoczy się niemal cała Europa? Czyż świeckie idee mają większą moc jedności niż Ewangelia i całe Pismo Święte?”

Ks. proboszcz A. Blewiński

Biskup podkreślał znaczenie modlitwy, wspominał o inicjatywie łódzkiego Asyżu, zorganizowanego w Łodzi-Łagiewnikach przez oddanego ekumenistę i naszego proboszcza, ks. dr-a Andrzeja Blewińskiego. Mówił o nowych wyzwaniach technicznych oraz społecznych trzeciego tysiąclecia. Nie można ich powstrzymać, ale można bardziej humanitarnie ukierunkować. Tematem dnia było „Wędrując, jako przyjaciele Jezusa”. Biskup parafrazował go, nawiązując do cytatu Pismo Świętego: „Już was nie nazywam sługami, bo sługa nie wie, co czyni pan jego, ale nazwałem was przyjaciółmi.” (J 15,15) Mamy trwać w miłości zarówno do Boga, jak i do bliźnich, mamy tak iść, aby przynieść owoc trwały.

Biskup zaznaczył, że „w roku wiary [...] trzeba także promować różne inicjatywy ekumeniczne, które wspierają dążenia do jedności wszystkich uczniów Chrystusa. Ekumenizm nie jest, bowiem zdradą prawdziwej wiary, lecz przeciwnie, wyzwaniem i odważnym potwierdzeniem wiary wszystkich chrześcijan.” Na zakończenie konkludował: „Prawdziwa droga chrześcijańskiej jedności wymaga, abyśmy szli w pokorze z Bogiem i z przyjaciółmi, jako przyjaciele Jezusa

i tego Bóg od nas oczekuje w tych styczniowych dniach modlitw o jedność chrześcijan.”

Na koniec ksiądz proboszcz wyraził wdzięczność za dar wspólnego spotkania i wspólnej modlitwy. „Okazuje się – podkreślał – że, tzw. przeszkody obiektywne, wcale nie stoją na przeszkodzie tym, dla których sprawa jedności chrześcijan jest nie tylko teorią, a praktyką.” Podziękował braciom duchownym różnych wyznań za obecność, młodzieży za przygotowanie śpiewów, braciom kapłanom i wiernym za trwanie na modlitwie.

Na zakończenie przemówił również Przewodniczący Oddziału Regionu Łódzkiego Polskiej Rady Ekumenicznej ks. Semko Koroza. „Tydzień Modlitwy o Jedność Chrześcijan – mówił – to jest bardzo szczególny tydzień, który powinien być normą w naszym życiu wiary [...] Chodzi o to, żeby łączyła nas jedność w tym, co wyznajemy, jedność w tym, jak przeżywamy to nasze wyznanie, jedność w dążeniu do wspomagania się i wspierania nawzajem.” Ta jedność może objawiać się w modlitwie, czasem w podaniu komuś kromki chleba, czasem tak, że nie zawahamy się pokazać świadectwa wiary.

„Tydzień modlitw o jedność chrześcijan – kontynuował – odbywa się pod hasłem: Czego Bóg od nas oczekuje, hasłem wyjętym z prorocтва Micheaszowego. W tym fragmencie czytamy: Z czym mam wystąpić przed Panem pokłonić się Bogu najwyższemu? (Mi 6,6) I dalej:

**Przewodniczący
Zarządu Oddziału
Regionu Łódzkiego
Polskiej Rady
Ekumenicznej: ks.
Semko Koroza z
Kościoła
Ewangelicko-
Reformowanego**

Oznajmiono Ci człowiecze, co jest dobre i czego Pan żąda od Ciebie. Tylko, abyś wypełniał prawo, okazywał miłość braciom i w pokorze chodził za swoim Bogiem. (Mi 6,8) [...] Niech Bóg nas wszystkich pobłogosławi siłą, i mądrością, i otwartością, by ta miłość i ta jedność prowadziła nas zawsze i wszędzie.”

Opracował: Krzysztof Nieszwiec
Zdjęcia: Marianna Strugińska-Felczyńska

CZEGO BÓG OD NAS OCZEKUJE?

W styczniu chrześcijanie różnych wyznań na całym świecie spotykają się na nabożeństwach, modlitwach, konferencjach, koncertach. W ramach obchodów Tygodnia Ekumenicznego w województwie łódzkim, w dn. 18 stycznia 2013 roku, nabożeństwo

ekumeniczne odbyło się w Parafii Opatrzności Bożej w Kościele ewangelicko-augsburskim. Ks. Marcin Undas - proboszcz parafii - powitał księży, którzy wzięli udział w tym nabożeństwie. Wśród nich byli: Ks. kan. dr Andrzej Blewiński z parafii Matki Bożej Dobrej Rady

w Zgierzu, Ks. Szczepan Orzechowski z parafii Starokatolickiego Kościoła Mariawitów w Dobrej, Ks. Ryszard Zimoń z Kościoła Ewangelicko-Methodystycznego, Ks. prezbiter Leszek Makuła - superintendent okręgu centralnego Kościoła Chrześcijan Baptystów (funkcja równorzędna biskupiej), a także dwóch duchownych Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego: kanclerz kurii i proboszcz archikatedry w Łodzi Ks. mitrat Eugeniusz Fiodorczyk i ks. Jakub Dymitruk. Ks. dr Krzysztof Kołodziejczyk proboszcz parafii Chrystusa Króla w Zgierzu. Ks. Antoni Strzelczyk z Kościoła Polsko – Katolickiego z parafii przy ul. Limanowej w Łodzi oraz siostra Gwidona ze Zgromadzenia Sióstr Wspólnej Pracy od Niepokalanej Maryi. Homilię wygłosił ks. mitrat Eugeniusz Fiodorczyk – oto jej skrót:

Nabożeństwo ekumeniczne w luterańskiej Parafii Opatrzności Bożej w Zgierzu

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan to cykliczne święto ekumenizmu. Każdego roku inny kraj wybiera hasło przewodnie i przygotowuje program liturgiczny Tygodnia. Tegoroczne hasło zaproponowane przez Indie to pytanie proroka Micheasza - *Czego Bóg od nas oczekuje?* Tydzień modlitw w Łodzi rozpoczął się od nabożeństwa ekumenicznego w katedrze prawosławnej. Tydzień jedności to czas, kiedy wędrujemy do chrześcijańskich świątyń różnych wyznań, aby razem z innymi wiernymi ponowić błagania o wypełnienie się prośby Zbawiciela: „*Aby jego uczniowie, czyli my wszyscy stanowili jedność, jedność w Chrystusie.*” W cerkwi prawosławnej rozpoczynając liturgię świętą wygłasza się słowa, modląc się o pokój dla świata i zjednoczenie wszystkich. Słowa mają przypomnieć wiernym, że są stworzeniem Bożym.

Wracając do postawionego w homilii pytania, *Czego oczekuje od nas Pan Bóg?*, Pan Bóg oczekuje od nas wspólnej modlitwy. Tej wspólnej modlitwy zgromadzenia oczekuje nasz Zbawiciel, Jezus Chrystus.

Ksiądz kaznodzieja podczas homilii zwrócił uwagę, że Kościół jest podzielony między innymi w tym, że świętujemy różne daty Bożego Narodzenia. Styl Gregoriański według nowego kalendarza i styl Juliański,

według starego kalendarza. Ale pamiętajmy, aby Chrystus narodził się w naszych sercach i nie ważne, czy odchodzimy Boże Narodzenie 25 grudnia, czy 7 stycznia. Podobnie jak czynimy znak Krzyża świętego, składając trzy palce, całą dłońią czy dwoma palcami, z prawej na lewą, czy odwrotnie. Ważne, abyśmy robili to godnie, mając w sercu Chrystusa Zbawiciela i nie wstydzieli się uczynić znak Krzyża Świętego, dając świadectwo wiary i miłości do Jezusa. Przechodząc obok innych świątyń uczynimy znak Krzyża świętego, wyrażając szacunek do innych świątyń. Czego oczekuje od nas Chrystus? Co może ofiarować Panu Bogu każdy z nas?

Święci Ojcowie mówią o konieczności zrodzenia Chrystusa w sercu każdego chrześcijanina. Chrystus to Miłość, Droga i Prawda. To droga, którą powinien kroczyć każdy z nas.

Niezbędnym warunkiem kroczenia za nim jest przemiana ludzkich serc, a tym samym przemiana świata na lepsze. W ostatnim czasie, wojny religijne i nienawiść chcą zniszczyć Kościół i wiarę chrześcijańską. Tego Chrystus nie oczekuje od nas. Chrystus oczekuje dobroci i miłości - tego, co jest zapisane w Ewangelii.

Wszystkie nieszczęścia są rezultatem tego, że Chrystus w naszych sercach rodzi się na krótko. Wchodzimy na ścieżkę zakłamania, mówienia nieprawdy i nienawiści. Chrystus tego od nas nie oczekuje, wzywa nas do miłości i wiary. Przypomnijmy sobie świętą noc, kiedy mędrcy przynieśli dary Jezusowi Chrystusowi:

Złoto – symbol władzy królewskiej, dowód uznania i szacunku dla króla. Symbolizuje przemienioną ziemię. Otwórzmy nasze ciemne głębokie serce, w których kryje się blask światła i pójdźmy do światłości.

Kadzidło – symbol boskości, ale także cnót i moralności. Wznosi się, pachnie- przynosmy miłość, która jest nie tylko święta, ale rozprzestrzenia się po całej ziemi.

Mirra – symbolizuje czyste ciało, chroniąc je przed nieczystościami. Symbolizuje wieczność, ale i poświęcenie.

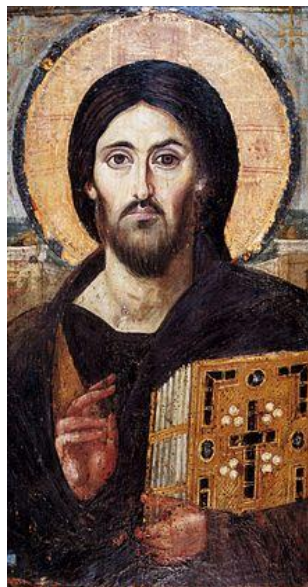
Chrystus urodził się nie po to, by żyć, tak jak my, ale po to, aby umrzeć. Abyśmy mogli wejść w jego nieśmiertelną, radosną wieczność. Tego oczekuje Bóg. Złóżmy w życiu naszym te dary, które przynieśli królowie, aniołowie i pasterze. Przynosmy to Panu Bogu. Jednorodzony Syn urodził się, utożsamiając się z tymi, którzy są ubodzy i słabi. Przyszedł w postaci

slugi. Każde stworzenie przynosi dziękczynienie, aniołowie - pieśń „*Chwała na wysokości Bogu*”, niebiosa - gwiazdy, mędrcy – dary a pasterze - swoje zdumienie. A co my możemy ofiarować Bogu? My, jako ludzie, ofiarowaliśmy dziewicę Matkę, która stanowi największy dar dla Boga za Jego wcielenie. To my tutaj zebrani, chcemy prosić o dar miłości do innych ludzi, o życzliwość i zrozumienie. Tak bardzo ważne w życiu każdego człowieka, aby nauczyć się przebaczać drugiemu człowiekowi. Pan Bóg nie będzie Cię sądził, do jakiego należysz Kościoła, ale za brak miłości do Boga i drugiego człowieka. Inny przykład: wiele rodzin w naszym mieście jest mieszanych. Umieją wspólnie dzielić radości i smutki. Uczmy swoje dzieci miłości do Chrystusa. Uczmy się tolerancji, miłości do innego człowieka i innego wyznania. Obojętnie czy będziemy się modlić w języku polskim czy słowiańsko - cerkiewnym. Jedna modlitwa skierowana jest do tego samego Boga. Tylko Jezus Chrystus sam przetłumaczy podziały i obdarza pokojem. Od Jego woli zależy czas i sposób odbudowania utraconej przez Kościół jedności. Zanieśmy wspólne modlitwy przed oblicze Boga, dla którego nie ma nic niemożliwego. Aby wszyscy uczniowie stanowili jedno. Tego oczekuje od nas Bóg - wspólnej modlitwy, tolerancji i poszanowania.

 Prawosławna katedra była budowana wspólnie przez mieszkańców 100 lat temu. Umieeli wspólnie żyć i pracować - być sąsiadami. Budowanie świątyni to przykład wspaniałej miłości do drugiego człowieka, tolerancji i uwielbienia Boga, oraz poszanowania. Róbmy tak, jak robiono to przed wiekami. Razem żyli, razem się

Ikona Chrystusa Pantokratora, pochodząca z klasztoru św. Katarzyny z góry Synaj, datowana na VI w.

cieszyli i razem tworzyli to miasto. Nasz Stwórca na sądzie ostatecznym nie będzie sadził jak się modlimy, do jakiego należymy wyznania, ale rozliczy nasze postępowanie, za brak miłości do Niego i do człowieka.

Kończąc, kaznodzieja modlił się słowami: „*Daj nam Panie serce skore do słuchania ciebie i bliźnich. Ześlij na nas swojego Ducha, aby nas oświecał darem wzajemnego zrozumienia, prowadził do jedności, jakiej pragniesz, do swojego Kościoła*”

Intencje modlitw:

Aby Bóg był w naszych sercach, czyli przyjaźń, zrozumienie, wzajemne poszanowanie i modlitwa.

Odkryć to, czego Bóg od nas oczekuje, pozwolić zaprosić się do rozmowy z Bogiem i nauczyć się słuchać

Boga i bliźnich.

Abyśmy mieli oczy skore do zauważania ludzkiej biedy i potrafili napełnić się darem współczucia i ofiarnej pomocy.

Aby nas obdarzył wdzięcznością dzieci Bożych, abyśmy wołali do Jego Ojca w braterskiej wspólnotcie.

Aby nas obdarzył szacunkiem dla Swoich darów i odpowiedzialnością za dzieło naszych rąk. Rozpalił miłość, która wszystko przetrwa.

Abyśmy potrafili przechodzić ponad barierami uprzedzeń i obojętności.

Abyśmy uwielbiali Pana nawet w trudnych chwilach, za dar modlitwy i obecność.

Opracowanie i zdjęcie: Marianna Strugińska-Felczyńska

Ks. Marcin Undas

kontakt i rozmowę z drugim człowiekiem. Służba liturgiczna jest ważną częścią tego posługiwania: odprawianie nabożeństw, chrzty, śluby, pogrzeby, nauczanie religii. Jestem też zaangażowany w służbę ewangelizacyjną w Polskiej Radzie Ekumenicznej,

Czy mógłby Ksiądz przedstawić, jak wygląda Ksiądz posługa w Kościele Ewangelicko-Augsburskim?

W Kościele Ewangelicko-Augsburskim duszpasterskie posługiwanie to właściwie posługiwanie poprzez

w Centrum Misji i Ewangelizacji Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP. Nabożeństwa w kościele ewangelickim pod wezwaniem Opatrzności Bożej w Zgierzu odbywają się w każdą niedzielę o godz. 10:00. W okresie adwentu i w okresie pasyjnym organizujemy nabożeństwa lub studium biblijne zazwyczaj w środę. W tym roku w okresie pasyjnym od 4-11 marca planujemy zorganizować ewangelizację „ProChrist 2013”.

Oprócz parafii w Zgierzu, jestem też administratorem parafii w Ozorkowie, do której dojeżdżam. Prowadzę tam nabożeństwa: w dwie pierwsze niedziele w miesiącu o godz. 12:00,

WYWIAD Z KS. MARCINEM UNDAEM z Kościoła ewangelicko-augsburskiego, przeprowadzony przez Mariannę Strugińską-Felczyńską dnia 22 stycznia 2013 r.

a w pozostałe o godz. 8:00 rano. Od września zostałem też zobowiązany do opieki administracyjnej nad parafiami w Kutnie i Płocku. Tam, na miejscu, pracuje wikariusz parafii, ks. Mateusz Łaciak, mieszkający obecnie w Łowiczu skąd dojeżdża do Kutna i Płocka. Ja pełnię opiekę administracyjną, polegającą na tym, że jestem przewodniczącym rad parafialnych. Jestem zobowiązany udawać się tam na zgromadzenia parafialne, przygotowywać sprawozdawczość administracyjną i finansową.

Nie wiem, jak Ksiądz wyrabia się czasowo, słuchając tego zakresu obowiązków. I jeszcze jest Ksiądz na wszystkich uroczystościach u nas, w Zgierzu. Jakimi radościami i smutkami chciałby się Ksiądz podzielić z naszymi parafianami?

Radością jest to, że mogę współpracować z parafią Matki Bożej Dobrej Rady, i ta współpraca ma już swoją historię. Jestem wdzięczny ks. dziekanowi doktorowi Andrzejowi Blewińskiemu za ten czas współpracy, który tu w ostatnim okresie jest podejmowany. Możemy pewne rzeczy robić wspólnie, wzajemnie się wspierać, bo potrzebuję wsparcia przy organizacji chociażby koncertów, czy nabożeństw ekumenicznych. Zaproszenia są wysyłane do parafii MB Dobrej Rady i pozostałych parafii zgierskich tak, że kto chce, może się włączyć w nasze działania, które są otwarte ekumenicznie i przeznaczone dla wszystkich mieszkańców Zgierza, nie tylko dla parafian. Jeżeli chodzi o koncerty lub ewangelizację „ProChrist”, która też już ma swoją historię, to również były one w minionych latach organizowane w wymiarze ekumenicznym. Jest to pozytywne i radosne, że możemy w ten sposób tutaj żyć, jako dobrzy sąsiedzi.

Cieszę się z działalności chóru, że są jeszcze ludzie, którzy chcą chwalić Boga pieśnią.

Jest Ksiądz osobą znaną i bardzo lubianą w Zgierzu. Czy mógłby nam Ksiądz opowiedzieć o swojej działalności społecznej?

Można tę działalność ująć w kilku punktach. Parafia nasza już około 20 lat udostępnia swe pomieszczenia na mitingi anonimowych alkoholików. Jest to drobna może rzecz, ale wymagająca zaangażowania, aby pomieszczenie zawsze było do dyspozycji. I to jest pewne zobowiązanie, które przyjęliśmy na siebie. Spotkania odbywają się w piątki od godz. 18:00 do 20:00-21:00.

Od przeszło 20-tu lat w naszym kościele ewangelickim organizujemy koncerty, które cieszą się dużym zainteresowaniem. Od około 3 lat bardzo systematycznie odbywają się koncerty Szkoły Muzycznej w Zgierzu (w każdą III niedzielę miesiąca oprócz wakacji). Jestem wdzięczny za duży wkład pracy dyrektorowi szkoły Jerzemu Zamaszko oraz nauczycielom, którzy biorą udział w koncertach. W tym roku mieliśmy koncert pieśni autorskiej Tomasza Żółtko i myślimy też o koncercie pieśni pasyjnej. Od 2005 r. w czasie wakacji organizowaliśmy obozy misyjne, dzięki którym mieliśmy

wiele okazji dzielić się dobrą nowiną o Jezusie Chrystusie z mieszkańcami Zgierza. Organizowaliśmy w tym czasie również wiele ciekawych zajęć dla dzieci z miasta. W poprzednich latach były jeszcze organizowane Kluby Dobrej Nowiny w ciągu roku szkolnego (w soboty przed południem) w dawnej szkole muzycznej. Zapraszaliśmy tam dzieci z ulicy, którym rodzice zezwolili, żeby na te zajęcia przychodzili. To jest historia kilku lat spotkań. W tej chwili na tym terenie zakończyliśmy działalność.

Przez dwa lata prowadziliśmy w naszym kościele w okresie wakacji półkolonie z językiem angielskim na które przyjeżdżała grupa ewangelików z USA (5-6 osób), którzy prowadzili zajęcia w grupie ponad 40-osobowej. Dla dzieciaków i młodzieży była to dobra mobilizacja, żeby używać języka angielskiego. W zeszłe wakacje zorganizowaliśmy we własnym zakresie półkolonie dla dzieci z miasta, które również cieszyły się dużym zainteresowaniem.

Parafia ewangelicko-augsburska im. Opatrzności Bożej przy ul. Spacerowej w Zgierzu

Dwa razy udało się zorganizować Gwiazdkową Niespodziankę, otrzymaliśmy paczki z zagranicy dla ponad 100 dzieci ze Zgierza.

Od kilku lat zbieramy również paczki dla biednych dzieci na Ukrainę „Prezent pod choinkę”. W tę akcję angażują się nauczyciele i uczniowie z różnych szkół w Zgierzu.

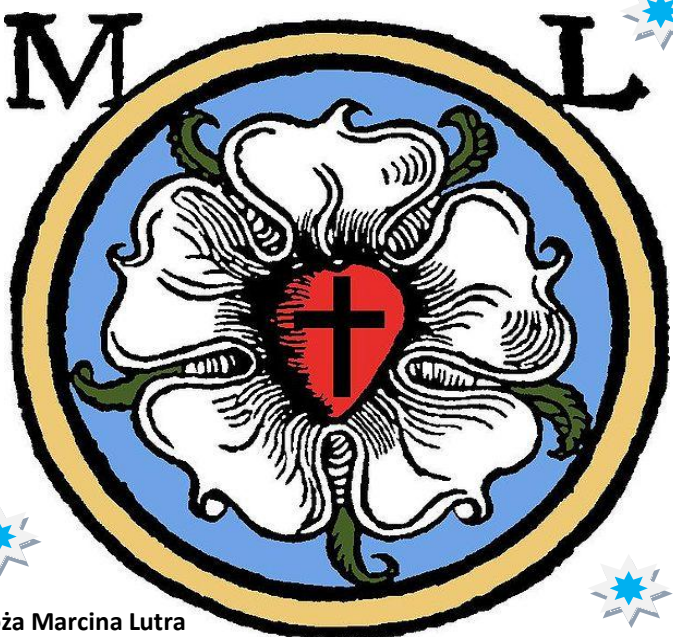
W taki sposób opisałbym to nasze działanie. Z jednej strony jest to moja służba, ale z drugiej strony taka praca wymaga współpracowników, bo sam tego nie zrobiłbym. Włączyli się wolontariusze, była zaangażowana rodzina i jest do dzisiaj. Byli parafianie, i nie tylko parafianie, też także osoby, którym dana idea przypadła do gustu i chętnie pomagali.

Czy mógłby nam Ksiądz powiedzieć, jaka jest różnica między Kościołem Katolickim a Kościołem Ewangelicko-Augsburskim?

Trzeba by rozpocząć od tego, że Kościół ewangelicki stoi na stanowisku teologicznym, wypracowanym przez Kościół starożytny i znajduje to odzwierciedlenie w tym, że podstawą wyznawanej wiary

są wyznania: apostołskie, nicejsko-konstantynopolitańskie i atanazjańskie.

Natomiast, jeżeli chodzi o porządek kościelny, jest troszeczkę inny od Kościoła Rzymsko-Katolickiego. Został on wypracowany w XVI w. W XVI w. Kościół Rzymsko-Katolicki też przeżył reformę swej działalności poprzez Sobór w Trydencie. Natomiast w Kościele Ewangelickim te podstawowe zasady wiary są ujęte w katechizmach Lutra, w Konfesji Augsburskiej, w Artykułach Szmalckaldzkich, w Formule zgody z 1577 r. i te podstawy wiary tam się znajdują. Różnice są natury organizacyjnej i w wymiarze sakramentologii. W Kościele ewangelickim zachowane są dwa sakramenty: Chrztu i Wieczerzy Pańskiej - Komunii świętej. Natomiast pozostałe czynności liturgiczne, które w Kościele rzymsko-katolickim określane są jako sakramenty, istnieją w życiu kościelnym, ale już nie są uznawane za sakramenty. Reformatorzy XVI w. przyjęli tezę, że godnością sakramentu, a więc tajemnicy wiary, może się cieszyć taka czynność kościelna, która jest ustanowiona przez Chrystusa, ma obietnicę życia wiecznego i towarzyszy jej materialny znak. Spośród siedmiu sakramentów średniowiecznego Kościoła, w tej definicji mieszczą się tylko te dwa. Stąd, zawierane są małżeństwa w kościele ewangelickim, ale nie ma ono sankcji sakramentalnej. Są święcenia duchownych, ale nie są sakramentem. Podobnie z pozostałymi sakramentami: bierzmowanie, potwierdzenie wiary w Kościele Katolickim, a w Kościele Ewangelickim konfirmacja jest potwierdzeniem wiary. Jeżeli chodzi o modlitwę przy osobach umierających, to jest ona w miarę możliwości wykonywana. Nie ma ceremonii ostatniego namaszczenia, natomiast modlitwa, odprawianie wieczerzy Pańskiej w domu chorego, czy nawet w szpitalu, jest rzeczą praktykowaną.

Róża Marcina Lutra

Do porządkowych rzeczy dochodzi to, że w kościele luterańskim czy reformowanym duchowni mają możliwość zawierania związków małżeńskich. Ale teraz się dowiadujemy, że duchowni z Kościoła

anglikańskiego zostali przyjęci do Kościoła Rzymsko-Katolickiego razem z rodzinami, coś takiego jest możliwe. Kościół prawosławny od starożytności małżeństwa duchownych miał wpisane w swój porządek i tak to jest do dnia dzisiejszego, chyba, że ktoś decyduje się zostać zakonnikiem i nie zawiera wtedy związku małżeńskiego. Przyjęła się praktyka w Kościele prawosławnym, że biskupami zostają tylko zakonnicy. Do XI w. i w Kościele zachodnim duchowni się żenili. Dopiero od XI w. ta praktyka się zmieniła i zostało to przez reformację zakwestionowane. Nie ma idealnych rozwiązań na życie ludzkie. Ani małżeństwo nie jest idealnym stanem, ani bezżeństwo też nie jest idealnym stanem. I to jest zadanie, które przed nami – ludźmi – stoi, aby tak sobie poukładać życie, by w postanowieniach naszych wytrwać. Tak to jest po prostu. Mam świadomość, że nie przedstawiłem wszystkiego, ale trudno jest to ująć w paru słowach.

Skąd u Księdza zainteresowanie Kościołem luterańskim?

Urodziłem się w Kościele ewangelickim. Mój ojciec był zaangażowany w życie parafii, moja mama również. Śpiewali w chórze parafialnym. Do dzisiaj mam to w pamięci. Na jesieni rodzice obchodzili 60-tą rocznicę swojego ślubu (18 listopada 2012r.) i w kazaniu, które wtedy miałem w kościele wspomniałem, że mam do dzisiaj w uszach głos taty, który śpiewał w chórze z innymi, a ja siedziałem w ławce. To było wielkie przeżycie w okresie Świąt Bożego Narodzenia, że ten głos był wyczuwalny, że tato tam śpiewa, a ja, jako mały szkrab, siedziałem w ławce. Ojciec był nauczycielem szkoły niedzielnej, radnym rady parafialnej. To wszystko wpłynęło na to, że sprawy Kościoła nie były mi dalekie, w nich się obracałem i w nich wzrastałem. Na pewno tutaj też i postawa babci miała wpływ. Nie zadowalała się tylko tym, że szła do kościoła, ale w domu miała Biblię w języku polskim, zbiór kazań ks. S. Dambrowskiego w języku polskim, pisane jeszcze szwabachą i u niej się uczyłem czytać pismo polskie skrojone gotyckimi literami i ta atmosfera spowodowała, że w sprawach Kościoła wyrastałem. Potem przyszedł taki moment w wieku nastoletnim, że podjąłem decyzję kroczenia za Chrystusem, co się przełożyło później na to, że sam zaangażowałem się w prowadzenie szkoły niedzielnej. Później z tego wyrosła decyzja, że trzeba te sprawy pogłębić, stąd studia teologiczne. Stałem po studiach teologicznych przed możliwością rozpoczęcia pracy w Kościele, a władze Kościoła zadecydowały, że będzie to właśnie tu, w Zgierzu.

Tu od początku Ksiądz był, to będzie już 30 lat, czy wcześniej były jeszcze inne parafie?

Wcześniej, jako praktykant, byłem na Mazurach, w Rynie. Później, jako praktykant, na parafii w Szczecinie, a po ordynacji zostałem skierowany, jako wikariusz, do parafii w Łodzi z siedzibą w Zgierzu. A więc byłem na wikariacie w parafii łódzkiej, a z biegiem lat, kiedy możliwości się pojawiły, aby już samodzielnie

prorowadzić parafię, zostałem wybrany proboszczem w Zgierzu i stąd jestem tu do dzisiejszego dnia.

Otrzymał Ksiądz statuetkę Kameleona w kategorii "Działalność na Rzecz Społeczności Lokalnej". Był też Ksiądz nominowany do Zasłużony dla Miasta Zgierza.

Tutaj reprezentowałem parafię i tak to będę postrzegał, że było to zwrócenie uwagi na parafię jako całość, w której ja jakąś rolę pełnię, ale trudno powiedzieć, że jest to tylko i wyłącznie moja zasługa, że tak zostało to ocenione przez radnych. Myślę, że za tą decyzją stało i to wspomnienie, że powstanie przemysłowego miasta Zgierza odbiło się na powstaniu parafii ewangelickiej, która tak czy inaczej w tej chwili funkcjonuje. Jestem wdzięczny, że ktoś to dostrzegł i doprowadził do końca.

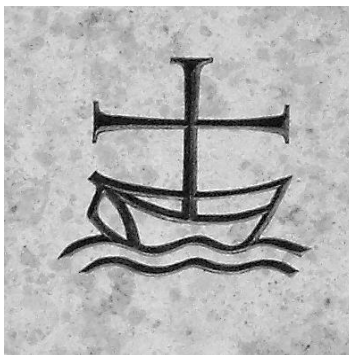
Co by Ksiądz chciał przekazać naszym czytelnikom Dobrej Rady?

Życzyłbym Wam, by Boże Błogosławieństwo towarzyszyło i czytelnikom pisma, i parafianom z parafii MB Dobrej Rady i wszystkim sympatykom. Żeby te relacje, które już zostały stworzone i istnieją, mogły się dalej w bardzo pozytywnym kierunku rozwijać. Oby ten rok, który rozpoczęliśmy, przyniósł nam też radość z tego wszystkiego, co uda się przeżywać w ramach swojej parafii, czy jako wspólnoty międzyparafialnej. Wszystkiego najlepszego!

Dziękuję! I my też sobie życzymy takiej współpracy, jak do tej pory.

EKUMENIZM – INICJATYWY, MOTYWACJE I CELE

Ekumenizm to ruch w obrębie chrześcijaństwa, dążący do przywrócenia pierwotnej jedności pomiędzy licznymi wyznaniem chrześcijańskimi, w myśl nicejsko-konstantynopolitańskiego wyznania wiary, które mówi o Kościele jednym, świętym, powszechnym i apostołskim. Termin pochodzi z klasycznego języka greckiego – oikumene – gdzie wyrażało ideę „całego tego zamieszkałego świata”. W takim też sensie termin ten znalazł zastosowanie w Piśmie Świętym (zob. Mt 24,14; Dz. Ap. 17,6; Hebr 2,5). Jego znaczenie uległo jednak uściśleniu w tradycyjnym ujęciu katolickim, w którym używano go na określenie soboru Kościoła powszechnego, w przeciwieństwie do partykularnych synodów. W języku współczesnej teologii termin ten oznacza: „cały ten zamieszkały przez uczniów Chrystusa Kościół”. Głównym narzędziem ekumenizmu jest dialog i wspólna modlitwa.

Symbol ekumenizmu

mogą się pojednać ze sobą poprzez wspólną modlitwę, umożliwiając Duchowi Świętemu działanie w sercach, co realizowane jest podczas corocznych spotkań młodych. Starał się wskazywać na wspólne elementy wiary różnych wyznań chrześcijańskich, pozwalające na wspólną modlitwę oraz możliwość współpracy ekumenicznej w życiu społecznym.

Jedną z ważniejszych inicjatyw ekumenicznych XX w. jest Światowa Rada Kościołów, stanowiąca płaszczyznę dialogu dla 354 (sierpień 2006) różnych chrześcijańskich wspólnot kościelnych różnych tradycji z ponad 120 krajów, skupiających około 600 mln wiernych. Pierwsza sesja została oficjalnie zapoczątkowana ekumenicznym nabożeństwem sprawowanym 22 sierpnia 1948 r. w Nieuwe Kerk w Amsterdamie. Uczestniczyło w niej 351 delegatów, reprezentujących 147 wspólnot kościelnych, głównie protestanckich i prawosławnych. Nie uczestniczył Patriarchat Moskiewski oraz Kościół katolicki. Ten ostatni nie jest członkiem ŚRK, ale od ponad 30 lat współpracuje z Radą.

Inicjatywy

Jedną z osób, które w XX w. przyczyniły się do propagowania idei ekumenizmu, szczególnie wśród młodych, był Brat Roger, założyciel ekumenicznej Wspólnoty Taizé. Jego wizja jedności chrześcijan wpływała z przekonania, że Jezus nie przyszedł założyć jeszcze jednej religii, lecz by objawić Miłość Boga

Brat Roger z Taizé, oddany ekumenista, ur. w 1915 r. w Provence w Szwajcarii, zginął 16.08.2005 r. w Taizé w wyniku ciosów zadanych nożem przez niezrównoważoną kobietę

Dialog katolicko-prawosławny

Dialog ekumeniczny pomiędzy Kościołem rzymskokatolickim a Cerkwiami prawosławnymi rozpoczął się w 1962, gdy przedstawiciele Patriarchatu Moskiewskiego brali udział jako obserwatorzy w I sesji Soboru Watykańskiego II. Przełomowym krokiem było jednak wycofanie anatem nałożonych po Wielkiej schizmie wschodniej w 1054 r. przez patriarchę Konstantynopola Atenagorasa I i papieża Pawła VI w 1965 r. Dialog jednak został przerwany w r. 1990, w związku z odradzaniem się Kościołów grekokatolickich na terenach dawnego Związku Radzieckiego oraz oskarżaniem katolików przez Cerkiew rosyjską

i pojednać ludzi między sobą. Dlatego chrześcijanie

o prozelityzm. W 1993 r. Międzynarodowa Komisja Wspólna ds. Dialogu między Kościołem Rzymskokatolickim a Cerkwią Prawosławną wypracowała deklarację, według której Cerkwie prawosławne i Kościół rzymskokatolicki potwierdzają wzajemne uznanie się za kościoły siostrzane i odrzucają zarówno uniatyzm (przeciąganie poszczególnych Kościołów partykularnych na swoją stronę), jak i prozelityzm (przeciąganie poszczególnych osób), jako postawy nieprowadzące do jedności Kościoła opartej na prawdzie i miłości. Dialog między prawosławiem a katolicyzmem uległ zahamowaniu po sesji Komisji Wspólnej ds. Dialogu w 2000 r. w Baltimore w USA z powodu nieporozumień na linii Moskiewski Patriarchat - Kościoły greckokatolickie. Wznowiono go w Belgradzie na sesji w dn. 18-25.09.2006 r. i kontynuowano następnego roku w Rawennie w dn. 8-14.10.2007. Sesje te były poświęcone zagadnieniom eklezjalnego statusu Kościołów greckokatolickich oraz prymatu następcy św. Piotra. Kard. Walter Kasper, przewodniczący Papieskiej Rady do spraw Popierania Jedności Chrześcijan, reprezentującej Kościół rzymskokatolicki w Komisji, nazwał te ostatnią sesję przełomem w stosunkach katolicko-prawosławnych. Ze strony katolickiej obecnych było dwudziestu siedmiu z trzydziestu członków Komisji. Ze strony prawosławnej obecni byli przedstawiciele wszystkich najważniejszych Cerkwi autokefalicznych. Przedstawiciel Patriarchatu Moskiewskiego na pierwszym posiedzeniu przedstawił decyzję swego Kościoła o wycofaniu się ze spotkania. Był to protest przeciw obecności przedstawiciela Cerkwi estońskiej, która wcześniej odłączyła się od Moskwy bez jej zgody, ogłaszając się cerkwią autonomiczną.

Ikona Matki Bożej Włodzimierskiej, jedna z najbardziej czczonych ikon Bogurodzicy w prawosławiu

Dialog Kościołów w Polsce

W 1971 roku Komisja Episkopatu do Spraw Ekumenizmu przesłała list Do Braci Mariawitów rozpoczynający wejście na drogę ekumenizmu. W 1986 roku po raz pierwszy od 80 lat przybył z oficjalną wizytą do Kościoła Mariawickiego biskup rzymskokatolicki. Był to bp Władysław Miziołek, który uczestniczył we wspólnym nabożeństwie ekumenicznym razem z biskupem mariawickim Romanem Marią Nowakiem. Wcześniej nieoficjalną wizytę w mariawickiej Świątyni Miłosierdzia i Miłości w Płocku złożył kardynał Karol Wojtyła. Od 1997 r. pracuje Komisja Mieszana do spraw Dialogu Teologicznego między obydwoma Kościołami. Podobne działania miały miejsce w dialogu między Kościołem Rzymskokatolickim i Polskokatolickim. Przyczyniła się ku temu osoba bp prof. dr hab. Wiktora Wysoczańskiego. 12 lutego 1997 r. zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego przesłał list Jego Eminencji kard.

Józefowi Glempowi z prośbą o zainicjowanie na posiedzeniu Konferencji Episkopatu Polski sprawy rozpoczęcia dialogu ekumenicznego pomiędzy Kościołami. 10 lutego 1998 r. w Konstancinie koło Warszawy rozpoczął się oficjalny dialog ekumeniczny pomiędzy Kościołami. Na nabożeństwie ekumenicznym 26 maja 2000 r. we Wrocławiu w obecności przedstawicieli Episkopatu Polski i wiernych doszło do porozumienia o współpracy i poszanowaniu Kościołów polsko-katolickiego rzymskokatolickiego.

Krytyka ekumenizmu

Pojawia się jednak również wiele głosów krytyki ekumenizmu. Papież Pius XI (wybrany 1922- zm. 1939) dostrzegł poważne błędy spontanicznego, popularnego ekumenizmu lat 20 XX wieku. W 1928 r. przestrzegł przed nimi w encyklice *Mortalium Animos*, twierdząc w niej, że pan-chrześcijanie, jak ich nazywał, odchodzili od podstawowych zasad komunii kościelnej: posiadanie jednego serca i duszy oraz dojścia do wspólnego postrzegania prawd wiary. Niektóre grupy tradycjonalistów katolickich, jak np. Bractwo Kapłańskie Świętego Piusa X, decydowanie dystansują się od współczesnego ekumenizmu. Zasady doktrynalnie zdrowego ekumenizmu ustalił Sobór Watykański II w dekrete *Unitatis redintegratio* (dosł. Ponowne scalenie jedności). Zasady eklezjalne ekumenizmu przypomniła też wydana jesienią 2000 r. przez Kongregację Nauki Wiary deklaracja *Dominus Iesus*.

Powstaje jednak pytanie o sens ekumenizmu, jeśli jego cel finalny: ostateczne zjednoczenie i tak nie jest możliwy do osiągnięcia, bez zmiany doktryny. To, co Kościół katolicki naucza o sobie, prawie dokładnie uczą prawosławni o Prawosławiu. Zarówno prawosławni, jak i katolicy uważają swój Kościół za podstawową kontynuację Kościoła apostołskiego. Tworzy to pytanie o to, kto w obrazie Kościoła jako rosnącego drzewa (gdzie korzenie to Dwunastu Apostołów) jest pniem, a kto odciętą gałęzią. Część hierarchii lokalnych Kościołów prawosławnych wyraża sceptycyzm, co do postępów dialogu katolicko-prawosławnego. W lipcu 2009 Bułgarski Kościół Prawosławny zdecydował o rezygnacji z udziału w kolejnej sesji Międzynarodowej Komisji Mieszanej ds. Dialogu, uzasadniając swoją decyzję brakiem jakichkolwiek postępów w dyskusji nad kwestiami dogmatycznymi dzielącymi obydwie Kościoły. Pozytywnie odniósł się natomiast do możliwości współpracy na polu społecznym i humanitarnym.

Dochodzą do głosu również bardziej radykalne opinie. W maju 2010 biskup syktywkarski i workucki Rosyjskiego Kościoła Prawosławnego Pitirim Wołoczkw

uznał ekumenizm za ruch związany z masonerią, promujący relatywizm. Metropolita Artemiusz Radosavljević z Serbskiego Kościoła Prawosławnego negatywnie ocenił zaangażowanie patriarchy konstantynopolińskiego Bartłomieja w dialog międzywyznaniowy. Zdecydowanie krytycznie ustosunkował się do dialogu ekumenicznego Rosyjski Kościół Prawosławny poza granicami Rosji, którego Synod Biskupów w 1981 roku określił ekumenizm „herezją”. Krytyczne stanowisko wobec ekumenizmu zachowuje najważniejszy prawosławny ośrodek życia monastycznego: kompleks monasterów góry Athos, zwłaszcza po spotkaniach Benedykta XVI z patriarchą konstantynopolińskim Bartłomiejem oraz arcybiskupem Aten i całej Grecji Christodoulosem w 2006 r. Ma to swe podłoże już w 1972 r., gdy w odpowiedzi na wycofanie przez patriarchę Atenagorasa anatemy rzuconej na Kościół zachodni, mnisi z monasteru Esfigmenu wypowiedzieli mu posłuszeństwo

Spotkanie papieża Benedykta XVI i Bartłomiejem I podczas wizyty w Turcji w 2006 r.

Fot. Murad Sezer

i ogłosili zerwanie związku z pozostałymi klasztorami na

górze. Nie opuścili jednak budynków klasztoru i pozostają w nich także po tym, gdy w 2002 patriarcha konstantynopoliński Bartłomiej ogłosił ich wykluczenie z Cerkwi. Jako swoją dewizę zbuntowana wspólnota przyjęła hasło *Prawosławie albo śmierć*.

Krytyka hamowania ekumenizmu

Zdarzają się też zarzuty przeciwstawne: hamowania ekumenizmu. Hans Küng, szwajcarski teolog katolicki, który został w 1979 r. przez Jana Pawła II zawieszony w prawach wykładania teologii katolickiej, w *Liście otwartym do biskupów świata* z 16.04.2010 r., skrytykował postawy ekumeniczne papieża Benedykta XVI twierdząc, że hamuje on ekumenizm, gdyż nie uznał posługi sakramentalnej protestantów i interkomunii z nimi oraz przyjmuje do Kościoła katolickiego żonaty duchownych anglikańskich przy równoczesnym zachowaniu celibatu księży katolickich.

Zasadność krytyki Hansa Künga podważył w liście otwartym skierowanym do niego amerykański teolog i publicysta George Weigel, podając, iż H. Küng nie jest świadomy doktrynalnego chaosu nękającego znaczne obszary europejskiego i północno-amerykańskiego protestantyzmu. Ta doktrynalna sytuacja protestantyzmu może spowodować zamarcie poważnego dialogu ekumenicznego.

Ekumenizm napotyka na trudności, aczkolwiek jego dotychczasowe rezultaty są znaczne, gdyż doprowadziły do pojednania odłamów chrześcijaństwa, historycznie wrogo do siebie nastawionych. Jesteśmy poniekąd do tych ekumenicznych starań zobowiązani, wszak już Jezus modlił się za przyszły Kościół słowami: *Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał (J 17,21)*.

Krzysztof Nieszwiec

WAŻNIEJSZE DATY Z HISTORII RUCHU EKUMENICZNEGO

- 1894 r.** - ogłoszona przez papieża Leona XIII nowenna o powrót braci odłączonych do Kościoła katolickiego, odprawiana przed uroczystością Zesłania Ducha Świętego.
- 1908 r.** - duchowni anglikańscy S. Jones i L.T. Wattson zainicjowali modlitwę o jedność wśród Kościołów.
- 1927 r.** - powstanie Komisji Wiara i Ustroju - międzykościelnej instytucji skupiającej teologów badających doktryny i struktury różnych Kościołów.
- 1936 r.** - dzięki P. Couturierowi wprowadzona przez papieża Leona XIII nowenna została zamieniona na dni modlitw wspólnie z innymi Kościołami o jedność wyznawców Chrystusa. Tak zrodziła się idea Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan.
- 1944 r.** - powstanie ekumenicznej wspólnoty z Taize, zainicjowanej przez Rogera Louisa Schutza - syna protestanckiego pastora, znanego dzisiaj jako brat Roger.
- 1948 r.** - powstanie Ekumenicznej Rady Kościołów (zwanej także Światową Radą Kościołów).
- 1960 r.** - powstanie Sekretariatu ds. Jedności Chrześcijan - najważniejszej w Kościele katolickim instytucji zajmującej się działalnością ekumeniczną. W 1989 r. został on przekształcony w Papieską Radę Popierania Jedności Chrześcijan.
- 21 listopada 1964 r.** - przyjęcie przez Sobór Watykański II Dekretu o ekumenizmie, określającego katolickie zasady prowadzenia działalności ekumenicznej.

1965 r. - odwołanie przez ekumenicznego patriarchę Konstantynopola Dimotriosa I i papieża Pawła VI anatem, nałożonych po schizmie w 1054 r.; skierowanie przez papieża Pawła VI i ojców soborowych prośby o wybaczenie do braci odłączonych.

1967 r. - zainicjowanie wzajemnych odwiedzin delegacji Patriarchatu Konstantynopola w Watykanie z okazji uroczystości ku czci świętych Piotra i Pawła, odbywających się 29 czerwca oraz przedstawicieli Stolicy Apostolskiej w Konstantynopolu podczas obchodów ku czci św. Andrzeja 30 listopada.

1969 r. - wizyta papieża Pawła VI w siedzibie Światowej Rady Kościołów.

1970 r. - prośba o wybaczenie, skierowana do Kościoła katolickiego przez Zgromadzenie Ogólne Światowej Federacji Luteranckiej, skupiającej Kościoły luteranckie z całego świata.

1979 r. - spotkanie papieża Jana Pawła II z patriarchą ekumenicznym Konstantynopola Dimitriosem, podczas którego zdecydowano o rozpoczęciu dialogu teologicznego między Kościołami prawosławnym i katolickim. Dialog toczy się od 1980 r.

27 października 1986 r. - Światowy Dzień Modlitwy o Pokój w Asyżu z udziałem przedstawicieli wielu Kościołów i Wspólnot chrześcijańskich oraz innych religii.

25 maja 1995 r. - ogłoszenie encykliki Jana Pawła II *Ut unum sint* o działalności ekumenicznej Kościoła.

1995 r. - wizyta patriarchy ekumenicznego Konstantynopola Bartłomieja I w Watykanie i spotkanie z Janem Pawłem II.

1997 r. - II Europejskie Zgromadzenie Ekumeniczne w Grazu zorganizowane przez Konferencję Kościołów Europy i Radę Konferencji Episkopatów Europy pod hasłem: „Pojednanie - dar Boga i źródło nowego życia”.

31 października 1999 r. - podpisanie w Augsburgu Wspólnej Deklaracji w sprawie nauki o usprawiedliwieniu między Kościołami katolickim i luteranckim, która jest owocem dialogu teologicznego prowadzonego przez Kościoły katolicki i luterancki od 1965 r.

18 stycznia 2000 r. - wspólne otwarcie Świętych Drzwi w Bazylice św. Pawła za Murami na początku Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan przez papieża Jana Pawła II i zwierzchników Kościołów anglikańskiego, prawosławnego i luteranckiego

23 stycznia 2000 r. - podpisanie w Warszawie Deklaracji o wzajemnym uznaniu chrztu świętego przez Kościoły zrzeszone w Polskiej Radzie Ekumenicznej oraz Kościoł katolicki.

Styczeń 2001 r. - wznowiono dialog katolicko-anglikański powołaniem nowej grupy roboczej pod przewodnictwem bp. Davida Beetele ze strony anglikańskiej i abp. Johna Bathersby'ego reprezentującego stronę katolicką.

22 kwietnia 2001 r. - podpisanie w Strasburgu Karty Ekumenicznej Europy przez przewodniczącego Rady Konferencji Episkopatów Europy kard. M. Vlka i przewodniczącego Konferencji Kościołów Europejskich prawosławnego metropolitę Jeremiasza z Paryża.

4-9 maja 2001 r. – podróż Jana Pawła II śladami św. Pawła do Grecji, Syrii i na Maltę, w czasie której papież chciał okazać prawosławnym miłość i szacunek Kościoła katolickiego. W Atenach, podczas spotkania z hierarchami Cerkwi greckiej w siedzibie arcybiskupa Aten i całej Grecji Christodoulosa, Papież przeprosił „za wszystkie dawne i współczesne sytuacje, w których synowie i córki Kościoła zgrzeszyli czynem lub zaniedbaniem przeciw swoim prawosławnym braciom i siostram”. Wydarzenie to nazwano historycznym i porównano z odwołaniem anatem w 1965r. przez Pawła VI i Atenagorasa I. Jan Paweł II i abp Christodoulos podpisali „Wspólną Deklarację”, w której potępił wszelkie formy przemocy w imię religii, prozelityzm i fanatyzm religijny.

25-30 maja 2001 r. – Spotkanie przedstawicieli Wspólnej Grupy Roboczej Światowej Rady Kościołów i Kościoła katolickiego. Rozmawiano m.in. o ważności chrztu i małżeństwach mieszanych.

Styczeń 2002 r. - Kolejne międzywyznaniowe i międzyreligijne spotkanie modlitewne w Asyżu.

1 lipca 2002 r. – w Moskwie ogłoszono dokument zatytułowany: „Katolicki prozelityzm wśród prawosławnej ludności Rosji. Informacja”, w którym Cerkiew prawosławna po raz kolejny oskarżyła Kościół katolicki o „*uprawianie prozelityzmu na kanonicznym obszarze prawosławnym*”.

Lipiec 2002 r. – raport zawierający propozycję ścisłej współpracy między Kościołami metodystycznym i anglikańskim przyjęły najwyższe gremia kierownicze obu wspólnot. Metodysci i anglikanie w Anglii podjęli dialog ekumeniczny po 30-letniej przerwie.

Ikona przedstawiająca uczestników I Soboru Powszechnego w Nicei w 325 r.

6-13 października 2002 r. – wizyta zwierzchnika Rumuńskiego Kościoła Prawosławnego, patriarchy Teoktysta, w Watykanie, wspólna modlitwa z papieżem.

21-24 maja 2003 r. – katolicko-prawosławne sympozjum na temat papieskiego prymatu. Omawiano m.in. kwestie biblijnych podstaw prymatu, nauczanie Ojców Kościoła o roli biskupa Rzymu.

27-30 stycznia 2004 r. – pierwsze spotkanie Międzynarodowej Wspólnej Komisji Dialogu pomiędzy Kościołem Katolickim a Wschodnimi Kościołami Ortodoksyjnymi w Kairze.

5 lutego 2004 r. – Przyjęciem piątego wspólnego dokumentu zakończyły się w Seattle w USA obrady Międzynarodowej Komisji Anglikańsko-Rzymskokatolickiej. Raport zatytułowany: „Maryja, łaska i nadzieja w Chrystusie” jest poświęcony roli Najświętszej Maryi Panny w dziele zbawienia. Podczas dyskusji uczestnicy dialogu skoncentrowali się na dogmatach katolickich o Niepokalanym Poczęciu i Wniebowzięciu Najświętszej Maryi Panny.

28 czerwca-2 lipca 2004 r. – wizyta Ekumenicznego Patriarchy Konstantynopola Bartłomieja I w Watykanie. Patriarcha przewodniczył delegacji Patriarchatu Ekumenicznego przybyłej do Watykanu na uroczystości ku czci świętych Piotra i Pawła. Papież przekazał wspólnocie prawosławnej w Rzymie kościół św. Teodora na Palatynie. Na zakończenie Jan Paweł II i patriarcha Bartłomiej I podpisali wspólną deklarację.

28 sierpnia 2004 r. – zwrócenie Patriarchatowi Moskiewskiemu kopii ikony Matki Boskiej Kazańskiej, która od 1993 r. wisiała w prywatnych apartamentach Jana Pawła II.

27 listopada 2004 r. – przekazanie przez Watykan Ekumenicznemu Patriarchatowi Konstantynopola relikwii świętych Jana Chryzostoma i Grzegorza z Nazjanzu – poprzedników Ekumenicznego Patriarchy.

14-23 lutego 2006 r. – Zgromadzenie Światowej Rady Kościołów w Porto Alegre dopracowało "Deklarację z Toronto", ułatwiając Prawosławnym Kościołom Wschodnim udział w organizacji.

2 marca 2006 r. – Benedykt XVI zrezygnował z używania tytułu Patriarchy Zachodu.

23 listopada 2006 r. – papież Benedykt XVI spotkał się z duchowym zwierzchnikiem anglikanów abp Canterbury Rowanem Williamsem. Wydali wspólną deklarację, podkreślając dotychczasowe 40 lat dialogu między katolikami i anglikanami, zobowiązując się do jego kontynuowania, jednocześnie przyznając, iż istnieją „poważne przeszkody do ekumenicznego postępu”.

29-30 listopada 2006 r. – spotkanie Benedykta XVI z ekumenicznym patriarchą Konstantynopola Bartłomiejem I, patriarchą Mesrobem II, metropolitą przedchalcedońskiego Kościoła syryjskiego i głównym rabinem Turcji podczas podróży apostolskiej do Turcji

13 grudnia 2006 r. – abp Christodoulos, arcybiskup Aten, odwiedził papieża Benedykta XVI w Watykanie. Była to pierwsza oficjalna wizyta przywódcy Kościoła Grecji w Watykanie.

15-20 kwietnia 2008 r. – podczas podróży Benedykta XVI do Stanów Zjednoczonych, po raz pierwszy przedstawiciele Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych Dni Ostatnich (mormoni) zostali zaproszeni do ekumenicznego nabożeństwa modlitewnego z papieżem.

27 października 2011 r. – spotkanie międzyreligijne w Asyżu, upamiętniające 25 Światowego Dnia Modlitwy o Pokój.

16 września 2012 r. – podczas papieskiej wizyty w Libanie odbyło się spotkanie ekumeniczne w siedzibie syryjsko-katolickiego patriarchatu antiocheńskiego w Charfet

Opracował Krzysztof Nieszwiec

na podstawie stron internetowych, gł. www.ekumenizm.wiara.pl

PÓŁ ŻARTEM, PÓŁ SERIO

Dowcipy pochodzą z portalu Ekumenizm.pl

Do pewnej katolickiej na wskroś wioski sprowadził się protestant. W pewien piątek sąsiedzi ze zgrozaniem poczuli od strony domu protestanta zapach smażonych schabowych, przecież oni jedli wtedy tylko rybę! Wywlekli, więc gościa na plebanię, gdzie ksiądz kropiąc go wodą święconą mówił:

- Urodziłeś się jako protestant, rosłeś jako protestant, ale teraz jesteś katolikiem.

W następny piątek zapachy znów się powtarzają. Ludzie wpadają zgrozeni do kuchni byłego protestanta, patrzą i widzą go kropiącego wodą święconą patelnię ze schabowymi i mówiącego,

- Urodziłeś się jako świnia, rosłeś jako świnia, ale teraz jesteś rybą.

-Boże, ile to dla ciebie jest milion lat?
- pyta modlący się człowiek.
-Sekunda - odpowiada Bóg.
-A co dla ciebie znaczy milion złotych?
-Tyle, co grosz.
-To ja ciebie, Panie, proszę o grosz.
-Dobrze, synu, za sekunde.

Icek sprzedaje lody. Na wózku z lodami widnieje napis: "Żydom lodów się nie sprzedaje". Podchodzi do niego rabin i zgrozony pyta:

- Icek, a co ty, antysemita jesteś?
- Rabi, a ty próbowałeś tych lodów?

nazwa odbiorcy
STOWARZYSZENIE PARAFIALNY ODDZIAŁ AKCJI
KATOLICKIEJ PRZY PARAFII MBDR W ZGIERZU

nr rachunku odbiorcy
3 4 8 7 8 3 0 0 0 4 0 0 1 5 8 9 3 2 2 0 0 0 0 0 0 1

nr rachunku darczyńcy (polecenie przelewu) / kwota słownie (wpłata gotówkowa)

nr rachunku darczyńcy

nr rachunku darczyńcy cd.

tytułem
DAROWIZNA NA REMONT ŚWIETLICY

tytułem cd.

pieczęć, data i podpis(y) darczyńcy

Opłata

odcinek dla instytucji przyjmującej zlecenie

Zaproszenie

My pomagamy 12 lat
w działalności
parafialnej Świątlicy
Opiekuńczo-Wychowawczej.

POMÓŻ I TY!

Możesz nas wesprzeć poprzez
modlitwę, wolontariat oraz
finansowo.

**Członkowie i sympatycy
Parafialnego Oddziału
Akcji Katolickiej**

Odeszli do wieczności

Stanisław Owczarek (ur.1944)
Teresa Hofman (ur.1932)
Jan Cierpikowski (ur.1950)
Genowefa Olesińska (ur.1921)
Danuta Nazar (ur.1926)
Alicja Wojciechowska (ur.1936)
Marianna Kurowska (ur.1925)
Leokadia Najberg (ur.1925)
Jerzy Dominiak (ur.1947)

*Módlmy się za zmarłych, aby przez Boże
miłosierdzie weszli do chwały życia wiecznego*

Sakrament chrztu otrzymali

Barbara Peła
Eryk Tomasz Fiks

*Módlmy się za dzieci ochrzczone, aby Duch
Św. napętniał ich swoimi darami
i prowadził przez życie drogą prawdy*

Sakrament małżeństwa zawarli

Magdalena Łodwig i Cezary Lisowski

*Módlmy się za nowych małżonków, aby
Chrystus obecny w ich życiu umacniał
ich miłość i napętniał ich radością*

Z ksiąg parafialnych opracowała Katarzyna Dąbrowska

Kancelaria Parafialna czynna codziennie od poniedziałku do piątku w godz.: 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30
Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej– Curie 3

Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. Piotr Skura

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 36 8783 0004 0015 6097 2000 0001

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.

Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska - Felczyńska, Agnieszka Gajek, Katarzyna Wieczorek, Aneta Mikołajczyk, Elżbieta Hildt, Barbara Musiał, Józef Felczyński, Krzysztof Nieszwiec. Składanie gazetki: Agnieszka Gajek, Marianna Strugińska-Felczyńska, Katarzyna Wieczorek, Krzysztof Nieszwiec. Dystrybutor: Marek Cylke